

Štvrtok 3. pôstneho týždňa

Lk 11,14-23

***Vnútorne nerozdelené srdce
Snažiť sa milovať Boha celým srdcom***

Ver mi, že kráľovstvo padne, keď chýba v ňom láska... Sú to slová piesne Tri oriešky pre Popolušku a sú naozaj pravdivé. Láska ľudí spája, neláska ich rozdeľuje. Tak isto aj láska k Bohu nás spája s Bohom, hriech nás od neho oddeľuje. Len v jednote s tým druhým (Bohom, človekom...) možno žiť plnohodnotne. V jednote je budúcnosť, v rozdelení je zánik.

Vráťme sa k evanjeliu, k Ježišovým slovám: „**Každé kráľovstvo vnútorne rozdelené spustne a dom na dom sa zrúti**“ (Lk 11,17b). Takéto kráľovstvo, spoločenstvo nemá budúcnosť; jeho budúcnosťou je zánik.

Zásada o vnútornom rozdelení a zániku v tomto prípade platí pre satanovo impérium; ak je vo vnútri rozpoltené, totiž na Ježišove zázraky a diablovu moc, potom by nemohlo existovať; ochromila by ho dvojkoľajnosť. Z evanjelia vyplýva, že moc démonov v súvislosti s Ježišom je prakticky neúčinná, ako to ukazuje prípad uzdravenia nemého. Táto moc nie je rozdelená, ale je jednotou vzdorujúcou Bohu. Aj židovskí exorcisti (doslova „vaši synovia“ v. 19) vyhánajú zlých duchov, a to mocou Božou a nie v spolupráci s Belzebulom. Tak isto aj v Ježišovom vyhánaní zlých duchov sa prejavuje moc Boha.¹ Tento spojovací prvok medzi židovskými exorcistami a Ježišom však Židia nepostrehli, ani nechceli postrehnúť. Ježiš bol „persona non grata“ a bolo potrebné sa ho zbaviť. Ako? Obviňme ho zo spolupráce so satanom. Ibaže zlo nikdy úplne nezatieni dobro. Dobro vždy bude vytŕčať. Tak aj Ježiš v evanjeliu nemohol byť usvedčený zo spolupráce s diablom, veď on hlásal Božie kráľovstvo!

Dnes už kráľovstvá málo existujú. Niektorí by mohli povedať, že táto Ježišova „hláška“ o vnútorne rozdelenom kráľovstve je už neaktuálna. Skúsme si však na miesto slova kráľovstvo dosadiť slovo srdce. Potom by z toho vyšlo – Každé ľudské srdce vnútorne rozdelené - spustne . V tomto znení je to už veľmi aktuálne, pretože je to o každom jednom z nás. Je to o nás a o našom vzťahu k Bohu, k človeku, k svetu, k životu. Je nevyhnutné, aby naše srdce bolo správne a dokonale vykrojené, to znamená, aby milovalo Boha, človeka, život... Naše srdce, ak má biť naplno, musí byť na správnej strane – na strane života, na strane lásky. Na tejto strane je aj Boh so svojím zákonom. Úplne stačí, keď my budeme milovať tých druhých, keď budeme mať v úcte život, potom v našom srdci bude prebývať Boh. Máme len dve možnosti: milovať alebo nemilovať; povedať Bohu: „Dobre, budem ťa počúvať“, alebo „Nebudem ťa počúvať“. Môžeme si vybrať len jednu možnosť. Nedá sa žiť tak, že

¹ Porov.: MÜLLER, P.-G.: *Evangelium sv. Lukáše*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1998, s. 108.

v niečom budem Boha počúvať a v niečom nie, niekoho budem milovať, iného budem nenávidieť a škodiť mu! Každé ľudské srdce vnútorne rozdelené spustne.

Na povzbudenie príklad: Henryk Sienkiewicz v románe *Quo vadis* opisuje hrdinstvo kresťanov počas prenasledovania za cisára Nera. Všetci, čo vtedy umierali, umierali pre Krista. Ich srdce bolo upriamené na Boha, a preto si zaslúžili večné oslávenie v nebi. Svedkom takéhoto mučenia bol aj apoštol Peter. Stál v najvyššom rade arény. Nik si ho nevšímal. Vstal a prežehnával znakom kríža tých, čo hynuli pod tesákmi zvierat, požehnával ich krv, ich utrpenie, ich mŕtve telá zmenené na beztvárú masu a ich duše odlietajúce s krvou nasiaknutého piesku. Niektorí vysielali k nemu pohľady, a keď zbadali vysoko hore znamenie kríža, tváre sa im rozjasňovali. Petrovi ten výjav zvieral srdce. Modlil sa: „Ó, Pane! Buď vôľa tvoja, veď tie moje ovečky hynú preto, aby ťa oslávili a vydali svedectvo o pravde. Rozkázal si mi ich páť, odovzdávam ti ich teda a ty si ich zrátaj. Pane, prijmi ich, zahoj im rany, utíš ich bolesti a daj im viac šťastia tam, ako tu zažili múk.“²

Ak si vyberieme Krista celým svojím srdcom, máme za to istú odmenu. Boh nás prijme, zahojí nám naše rany, utíši naše bolesti a dá nám viac šťastia tam pri sebe, ako tu zažívame múk.

Amen.

² Porov.: SIENKIEWICZ, H.: *Quo vadis*. Bratislava : Tatran, 1990, s. 420 – 421.
